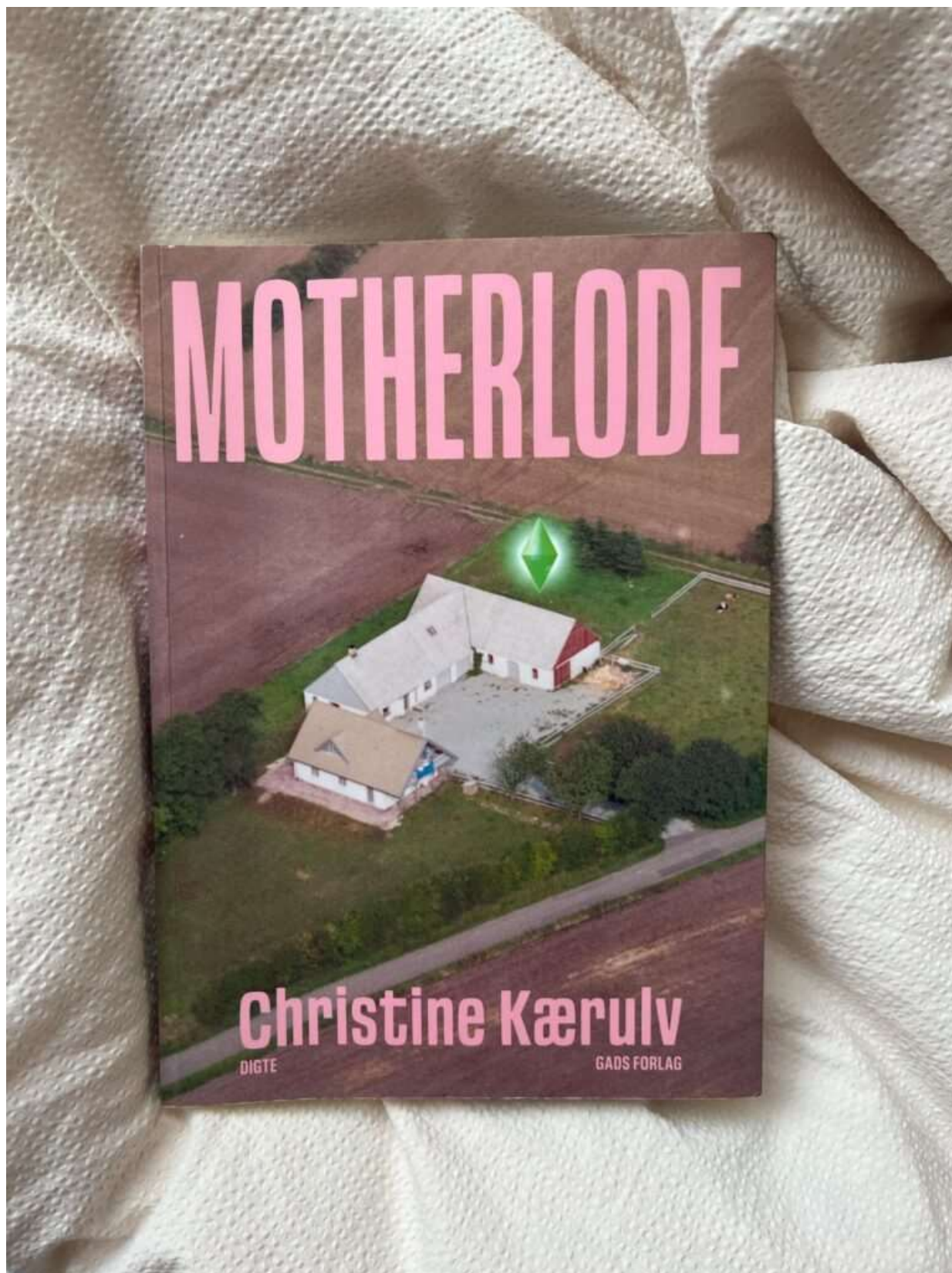

Litteraturnu

Når en mor mest af alt minder om et minefelt

Skrevet af [Amalie Falk Jensby](#) • 18. april 2025

Christine Kærulvs debut *Motherlode* er en hårdtslående digtsamling, der portrætterer en 13-årig piges opvækst på en svinefarm i Midtjylland med en mor, der mest af alt minder om et minefelt. Tis i bukserne, plet på trøjen, uglet hår, ren eksistens eller forkerte øjne. Ja, alt kan i princippet være katalysator for Mors uproportionelle og pludselige verbale overfusninger, der konstant vælter ind over jeg'et og hendes lillebror. Det er derfor med god grund, at jeg'et flygter og forsvinder ind i årtusindeskiftes helt geniale computerspil The Sims. Danner familier i Veronaville, sårer og elsker dem, laver toasts og glemmer dem på køkkenbordet og ikke mindst bruger snydekoder til opfyldning af alle behov og (muhahhaa) uendelige penge. Fortalt fra barnets perspektiv portrætteres den psykiske vold med en umiddelbarhed, en direktehed, der hverken ønsker eller prøver på at forklare eller forstå Mor, men som bare er. Det er i det hele taget rigtig godt. Frygtelig sjovt og usentimentalt brutalt.

Under min læsning ved jeg aldrig helt, hvordan Mors udbrud ser ud eller hvad de egentlig indebærer, eftersom de står angivet med udråbstegn ”!!!!!!”. De følger ingen bestemt systematik i digtsamlingen. Nogle steder dukker de op midt i et digt som følge af ”Mor siger !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”. Andre gange udgør de et helt digt i sig selv uden nærmere forklaring. Et sted fylder de en hel side når de omringer nogle få ord. De står som sagte, men uspecificeret situationer eller udråb, og vibrerer derfor i spændet mellem det sagte og usagte. Måske som en erstatning for det, som er fortrængt, glemt, usigeligt eller ligegyldigt. For på en måde lader udråbstegnet til at markere, at det ikke handler om, hvad der bliver sagt, men måden det bliver sagt på. Dermed er udråbstegnene en repræsentation for hvordan udbruddene opleves: voldsomt, råbende, pludseligt og bombastisk.

Værkets nutidsform er også medskaber af denne oplevende dimension, hvor udeblivelsen af emotionelle retrospektive metakommentarer giver plads til en umiddelbarhed. Jeg’et forholder sig til kendsgerningerne her og nu, som når ”Mor truer med at operere mig / men hun steger også hakkebøffer”. Både og. Både og. Både sjovt og foruroligende. Barnet eller teenageren som filter hvor voldsomhed og humor sameksisterer med en umiddelbarhed er også at spotte hos andre værker, der er udkommet over det seneste års tid. Blandt andet hos Nikolai Zeuthens værk *Per 1 klasse* (2024), Fine Gråbøls *Hundrede børn* (2024) og i januar med Ida Marie Hedes værk *Den første lidenskab* (2025). Værkerne formår generelt at lade alle ting eksistere som råmaterialer simultant; den psykiske vold, humoren, frygten, og kærligheden. Der pilles ikke så meget ved situationerne. Og jeg tror også, det er sådan, jeg vil anbefale at læse dette værk. Lade det være til

i sine mange retninger: sårbar, hård, ironisk, voldsom, humoristisk, midtjysk teenageragtig og bekymrende.

Noget dybt og blødt regerer i den utrolig omsorgsfulde relation mellem søster og lillebror. Det allerførste digt handler om at gætte hvilken side Mor kommer fra, mens de sidder og venter på en sten som er ”stor nok til os begge to”. Et digt midt i samlingen handler om at eksistere sammen et sted mellem Cartoon Network, DVD’er og Disney Channel. Der findes digte om at bede om dårligt vejr, så de kan bruge hele dagen i Veronaville i Sims. Det er ret ligetil og rørende, når Bror har samlet sten i sin jakkelomme og slutter med at sige ”de er til dig”. Det er sødt på en usentimental måde. Der hersker generelt en inderlighed i digtene. Det føles som et ønske om at opremse situationerne for hvad de er, de forfærdelig og de smukke, som når Bror har fået tis på bukserne og hun, jeg’et, finder løsninger på hvordan de undgår et udbrud fra Mor: ”... og der er lidt tis på tøjet / !!! / men jeg siger: / vi vasker det i hestens trug / og så tørrer vi det / på mit værelse / og i morgen gemmer vi det / i vasketøjskurven”.

Tis fylder forholdsvis meget i værket. Både det at tisse i bukserne, have en Netto-pose med tunge tis-bukser, skammen og frygten for at tisse, men generelt også væsker og eksk्रेter; hingstsæd, fosterhinder, hundelort, mælkeløb, bumsesaft. Ja, det flyder rundt på gården ved Gudenåen når Golden Retrievers slikker tallerknerne rene i opvaskemaskinen og ”skider og bjæffer over alt” på teenageværelset. Det portrætterer på en og samme gang et kvalmende og klaustrofobisk rum hvor lugtene siver ned ad siderne, men samtidig er det ofte ret komisk. Som her ”fra haven, Mor siger ord som / kraftigt mælkeløb / voks på patterne, sååååh det sker sgu nok snart / Prince i luften hun

ryger og ringer / og ryger og siger: / det er hingstesæd efter Ferdinand Rockstar”. Alle de lugte i et digt. Ikke mindst navne som Ferdinand Rockstar, for slet ikke at tale om hesten Florida Sunrise, som vi møder senere. Altså hvad er det for et navn til en hest, og hvorfor minder det mig om et stripperalias? Uanset, så er det virkelig sjovt.

Balancen mellem det humoristiske, det omsorgsfulde og det smertefulde er utrolig velbalanceret i værket. Jeg kan ikke lade være med at tænke, at værket er skrevet til mange. Sådan føles det i hvert fald. Det er skrevet til dem, der som jeg’et, aldrig fik holdt en oprørstale til konfirmationen, men i stedet sagde ”Velkommen til. Buffeten er åben”. Det er skrevet til dem der har oplevet psykisk vold. Til dem som også elsker Frygtløs den frygtsomme hund. Til dem som elsker deres søskende. Til dem der både skabte og dræbte sine små mennesker i Sims. Til dem der forsvandt et sted i det virtuelle rum for at få fucking fred. Og så er den skrevet til dem som giver slip og prøver på at gøre noget andet end det de selv fik givet:

”vi må gro en form for mor i vores egen krop / vi må se på hinanden med et blødere blik... ”.

18. april 2025

Kategorier: [Anmeldelser](#)

Skrevet af [Amalie Falk Jensby](#)

Litteraturnu

[Facebook](#) / [Instagram](#)